

NGÔI MỘ HOANG VÀ NGƯỜI TÌNH!

Vào cùng thời điểm này năm 1976 khi đang còn trong tù “cải tạo”, tôi bị kiệt lý không có sức đi lao động nên được điều động vào toán “cải hoạc”. Rất may trong trại có hai ông bác sĩ quân y nên tôi được điều trị tạm ổn. Tuy không có thuốc men gì nhưng hai vị từ mẫu này đã chăm sóc cho tôi bằng cách cho uống nước nấu chín pha muối. Vậy mà dần dần lại hết. Cả ngày tôi chỉ lo trồng trọt chung quanh trại như mướp, bầu, bí, rau muống, củ mì, chuối... kiếm thêm thức ăn phụ cho phần ăn không có bao nhiêu của mỗi người tù. Mỗi ngày chúng tôi chỉ có khoảng hai chén cơm, thêm chút khoai sắn, rau muống luộc hay bầu bí luộc cho đỡ đói. Trong tổ tôi có Phát, Thiếu úy dù, mới cưới vợ được tám tháng là tan hàng. Nó bị thương trong trận rút quân từ vùng I. Đang nằm Tổng y viện Cộng Hòa thì bị đuổi về địa phương trình diện và bị tống vào trại tù “cải tạo” với bọn tôi. Ngày nhập trại ngực nó còn chảy nước vàng, hai ông từ mẫu cũng dùng nước muối rửa vết thương cho nó, vậy mà cũng lành nhưng nó rất yếu. Ban quản giáo cho nó vào chung toán “cải hoạc” với tôi.

Ngày chúng tôi được cho thăm nuôi lần đầu, Mẹ tôi đến thăm tôi cùng lúc với Chị Phát đến, nên tôi được gặp chị. Đúng là trai tài gái sắc, chị ngày xưa nổi tiếng ở vũ trường Tự Do, thằng Phát thì gan lì trong chiến trận. Chị có nét đẹp liêu trai, không kiêu sa nhưng có cách ăn nói rất hấp dẫn người đối diện. Đêm đó hai thằng thức cả đêm ôn lại thời quá khứ huy hoàng. Nó gặp Hương (Chị Phát) ngày còn trong Thủ Đức. Nó đi phép cuối tuần về Sài Gòn thì gặp Hương, lúc đó mới vào nghề tại vũ trường Tự Do. Ngày nó trình diện Sư Đoàn Dù cũng là ngày hai đứa mới hứa hôn, một năm sau nó được phép về làm đám cưới. Chưa đầy tám tháng thì vợ phải đi thăm nuôi chồng tù cải tạo.

Phát vì vết thương ở ngực mà mất sức, cuộc đời tù “cải tạo” thiếu thốn mọi bề làm cho sức cùng, lực kiệt. Đêm nó nhắm mắt lià đời kể bên tôi, chỉ hỏn hển vài lời trần trối nhờ tôi nhắn lại. Ý nguyện chỉ vòn vẹn cho Hương nên lập lại cuộc đời chứ đừng vì nó mà sống cảnh góa bụa. Chúng tôi gói xác Phát vào manh chiếu nó ngủ mọi đêm và chọn sườn đồi sau trại làm nơi an nghỉ cuối cùng của một người tù xấu số. Ngày tháng trôi đi, gần một năm sau thì chị Phát trở lại. Nét đẹp tuy vẫn còn trên gương mặt gầy yếu, vài nét nhăn trên khóe mắt vàng đen có lẽ vì thiếu ngủ. Tôi đón chị tại cổng trại sau khi “ban quản giáo” cho phép đưa chị đi thăm mộ Phát. Con đường dẫn đến sườn đồi tuy gằn nhưng lúc đó như xa vạn dặm. Một tay tôi dìu chị khập khễng bước lên dốc đồi, tay kia thì xách giỏ cho chị. Trong giỏ chỉ vòn vẹn mấy cây đèn cầy, bó nhang và ít trái cây. Tôi lên nhìn sang chị, khuôn mặt chị lúc ấy rất nghiêm nghị lẫn suy tư như đang nghĩ một chuyện gì rất mông lung, xa vời...

Khi đến mộ Phát, tôi cố dọn sạch mấy đám cỏ hoang chung quanh, mấy tháng không người chăm sóc nên cỏ mọc um tùm. Tôi phải vất vả hơn 15 phút mới tạm ổn, có chỗ cho chị bày nhang đèn hoa quả ra cúng. Tôi bước xuống chân đồi, cố tình để chị có những giây phút riêng tư với Phát. Tôi giữ khoảng cách rất xa, gần cuối chân đồi nhưng tôi vẫn nghe những tiếng khóc nỉ non, âm ỉ những thương nhớ. Dư âm của nó cứ tan đi rồi cuộn lại giữa vùng đồi hoang dại. Lúc nào nê ai oán, lúc chùng xuống, dài thê lương. Tôi lén nhìn về hướng chị, tóc chị xõa xuống ngang vai, quỳ bên ngôi mộ. Vài cơn gió thổi qua đám lau sậy đưa mùi nhang thoảng qua đám cỏ vô tri. Ngôi mộ từ lâu bị bỏ hoang, nay có người dọn dẹp, lung linh ngọn nến vàng cùng nén nhang đang cháy với những đọt khói vòng lên, lan tỏa, quyện lại, chợt biến, chợt tan. Linh hồn Phát nằm dưới đáy mộ như đã an phận nay như sống lại, dật dờ với cỏ cây!

Tôi không dám động đây, không dám nhúc nhích, không dám ho cho dù lồng ngực tôi nặng, con tim tôi như bị đè nén, bóp chặt. Chị khóc, khóc chán rồi kể lể như thủ thi, nỉ non lời yêu đương, ngọt ngào tình vợ chồng. Như sâu muộn khi đang bơ vơ với cuộc đời lam lũ, như phần nợ cho những bất công vây phủ. Tôi muốn quay mình chạy trốn nhưng chân tôi như chôn cứng trên đám cỏ dại, có cái gì như thôi thúc tôi ở lại để chiêm ngưỡng tình yêu tuyệt vời của chị dành cho Phát. Chị bỗng đứng phắt dậy, vuốt lại quần áo thẳng thớm. Với đôi mắt ráo hoảnh, chị nhìn thẳng vào mộ bia, xong quỳ xuống lạy và lâm râm khấn vái. Tôi không nghe rõ được lời chị khấn nhưng với cử chỉ của chị, tôi biết chị đã đi đến một quyết định. Một tay chị gom lại bờ tóc xõa, tay kia chị nâng cây kéo đã thủ sẵn trong giỏ. Lọn tóc đen của chị được cắt ngọt theo cánh tay tuy yếu mềm nhưng có đầy đủ nghị lực. Hai tay chị đỡ lọn tóc lên ngang mặt, lạy trước ngôi mộ Phát rồi đặt lọn tóc lên mộ bia. Chị không còn khóc nữa, tôi chỉ thấy đôi mắt chị nhìn thẳng vào khoảng không như chới với. Chị quay ngang và bước những bước chân lão đảo xuống chân đồi. Thần thờ, lòng tôi vỡ toang từng mảnh vụn. Tôi muốn chạy theo dìu chị, an ủi chị nhưng tôi không biết phải làm sao. Tôi chỉ thấy chung quanh vắng lặng đến rùng rợn, đến rã rời. Tôi không nhúc nhích với cõi lòng trĩu nặng, chìm đắm trong im lặng vô cùng. Làm sao tôi có thể an ủi chị khi cả chính tôi còn không thể nào tự an ủi lấy chính mình.

Tôi ngồi phịch xuống tảng đá bên đường ôm mặt khóc nức nở!

Lai Khê

Nguồn: Internet eMail by Patrick WILLAY chuyên

*Đăng ngày Thứ Tư, May 18, 2022
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*